

SKOGEN

Av: Kerstin Eriksson, jan -06

Många hundägare tycker det är rofyllt att ta en skogspromenad lite då och då. Efter det jag har skaffat mig flera hundar har skogspromenaderna blivit allt vanligare. På sommarhalvåret söker jag mig till skogen flera gånger per dag.

Fördelarna är flera; man slipper hålla reda på koppel som gärna trasslar in sig i hund- och människoben, och man kan ofta gå helt ostört utan dessa otaliga hundmöten, där man "måste" låtsas vara trevlig, samtidigt som man uppvisar sina hundars lydskonster. (Rådjuren har hitintills aldrig brytt sig om min principer, om mina hundar skall "hälsa" eller inte. Rådjuren bara flyr fältet utan några kommentarer.) Även privatekonomin förbättras vid frekvent skogspromenerande - bajspåsekostnaderna minskar avsevärt.

Men *är* det alltid så lugnt och trevligt i skogen?

Den natur som jag oftast brukar söka mig till kallas här på orten för "Fängelse-skogen". Som namnet beskriver ligger det ett fängelse i närheten. Ibland kan man möta människor på skogsstigarna utan vare sig hund eller svamp- och bärkorgar.

De är *alltid* tre stycken. Kan det då vara så, att den ena är en intern, och de andra två väktare, som är ute för att få lite frisk luft? Man kan inte låta bli att fantisera en stund om vem i så fall är internen, och vad han har gjort sig skyldig för.

När vinden ligger på från fängelsehållet kan man ofta höra vilda tillrop. Lugn! Det pågår nog bara en fotbollsmatch eller liknande ute på fängelsegården.

Det finns en del av den slingriga skogsvägen där jag alltid blir illa till mods. Ljuset är lite mörkare där. Fast det egentligen inte är tätare träd...

Ibland trotsar jag min oro, och kikar försiktigt in mot den mörka skogen. En kväll upptäckte jag något annat än vajande träd och buskar. Något konstruerat av människohand eller...

Min nyfikenhet tog över min oro. Jag och hundarna gick sakta och försiktigt in bland träden för att se vad det var. Ett kors var rest vid en nygrävd grav. Vem hade begravt vad där? Av storleken att döma kanske det var en medelstor hund som var begravd. En hund som måhända älskade denna skog, och dess ägare ville låta den få vila där. För evigt.

Mera död och hemskheter...

För några år sedan hade någon/några dumpat ett djurkadaver i diket vid bommen som avspärrar skogsvägen från landsvägen. Djurets skinn, päls och "tassar" var avlägsnat. Därför var det svårt att avgöra vad det var för ett slags djur, man storleken var som ett får eller en get. Kunde vara en hund. Mina hundar tyckte i alla fall att det smakade gott. Mycket gott!! Usch!!!

Vid ett område inne i skogen hör jag nästan alltid ett hundkoppel rassla till. Men jag möter inte någon. Jag har länge undrat vad det är. Är det ett naturfenomen där mina egna hundkoppel ekar mot de mäktiga granarna. Eller... Och varför bara där?

En sen höstkväll åkte jag till skogen efter jobbet. Det var kolsvart ute. Därför hade jag en ficklampa för att lysa mot marken, så jag inte skulle råka snubbla över stenar och stubbar. Att jag skulle möta någon i mörkret tyckte jag var mycket osannolikt. Att någon skulle vara lika tokig som jag själv.

Fast det har faktiskt hänt en gång för länge sedan. Jag minns att jag blev ganska besviken på mina hundar, som bara glatt hälsade på denna främmande mörka skugga som vi mötte.

När jag trevade fram i det fladdrande skenet från ficklampan tänkte jag på detta möte, och min misstro på mina jyckar. Plötsligt upptäcker jag ett lampsken mellan träden rakt framför oss!

Det var svårt att avgöra avståndet. Vad var det?! Är någon där i mörkret? Mitt förnuft beslöt dock att det är ju bara skenet från lyktstolpen vid avfarten till stenkrossen. Så jag fortsatte mitt trevande allt djupare in i skogen, i skenet av min lilla ficklampa. Men jag bestämde mig för att jag skulle vända tillbaka ganska snart. Jag funderade på det okända lampskenet...

"Näh! Om jag minns rätt så finns det ju ingen lyktstolpe vid stenkrossavfarten. Kunde det vara ett flygplan som syntes i horisonten mellan träden? Men nej! Inte troligt. Kan det vara någon som tagit sig en ridtur i mörkret? De brukar ju rida där, eller... eller brukar de verkligen det?"

Jag vände tillbaka till bilen och åkte hem.

Det var vinter. Snön låg vit på marken. Träden var klädda i vitt. Om solen hade skinit hade det varit mycket vackert. Men vädret var rått och kallt. Snön var lite blöt och slaskig. Ibland blåste det till, så att enstaka grenar blev fria från den tunga snön. Grenen vajade sedan en stund av den plötsliga viktlösheten. Det hade börjat skymma. Fördelen med vinter är att man kan roa sig med att följa spåren i snön.

Eftersom det snart skulle bli mörkt, valde jag att gå en lite annorlunda runda än vad jag (och alla andra skogspromenerare) brukade göra. Jag valde att byta stigar så att jag gick en bana som var som en åtta. De senaste dagarna, direkt efter jobbet hade jag tagit denna ovanliga och lite kortare åttalikhande skogstur, innan mörkret föll över trädtopparna.

Redan vid promenadens början la jag märke till ett par fotspår i snön. Människospåren hade sällskap med en hund. Fast det var ju inte så konstigt. Efter att jag hade bytt stig en bit in i skogen, upptäckte jag efter en stund samma fotavtryck även där. "Lustigt!", tänkte jag, "att denna person valt, precis som jag, att byta stig"

Jag fortsatte min skogstur, och det var snart återigen dags för stigbyte. Jag och hundarna kom in i det område där jag ofta brukar höra ett svagt koppelrassel fast jag inte möter eller ser någon. Jag fnös lite åt detta fenomen, och skakade lite på huvudet åt mysteriet. Då upptäcker jag fotspåren igen! Denna person med hund har ånyo bytt stig. Precis som jag!

Men vad är detta? Att någon annan människa tar samma lite märkliga val av skogstur ter sig osannolikt. Finns det en övernaturlig version av mig själv, som vandrar allena omkring i skogen. Vad är det? För en liten kort stund kändes det ganska obehagligt. Sedan kom jag (tyvärr) på det...

Det var ju mina egna fotspår från dagen innan! Självklart! Jag skrattade högt för mig själv, och skakade igen på huvudet åt mina fantasier. Endast träden och mina hundar hörde mina fnysningar. Hundarna kom fram till mig, och undrade lite vad jag höll på med. Mörkret föll sakta över träden, som svajade stilla i den lätta blåsten. Ett svagt koppelrassel ekade återigen mellan trädgrenarna...